

Sygn akt: I C 99/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kościerzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSR Ewa Bork - Aponowicz

Protokolant : Katarzyna Nadolna

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2015 r. w Kościerzynie

sprawy z powództwa P. R.

przeciwko (...) (...) (...) SA w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej (...) (...) (...) SA w W. na rzecz powoda P. R. tytułem zadośćuczynienia kwotę 27.300 (dwadzieścia siedem tysięcy trzysta 00/100) zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26.04.2013r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda odsetki ustawowe od kwoty 2.000 zł od dnia 26.04.2013r. do dnia 13.05.2013r. i od kwoty 1.200 zł od dnia 26.04.2013r. do dnia 03.09.2013r.

III. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda tytułem odszkodowania kwotę 46,80 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26.04.2013r. do dnia zapłaty.

IV. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

V. Zasądza od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kościerzynie kwotę 3.911,04 zł tytułem zwrotu kosztów wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa i kwotę 568 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej.

E. A.

Sygn. akt I C 99/15

UZASADNIENIE

Powód P. R. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) (...) (...) SA z siedzibą w W. kwoty 17.300 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 30 dnia po dniu zgłoszenia szkody do dnia zapłaty. Nadto domagał się również zasądzenia kwoty 46,80 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 30 dnia po dniu zgłoszenia szkody do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanej odsetek ustawowych od dotychczas wypłaconej części kwoty, tj. od kwoty 2.000 zł od 30 dnia po dniu zgłoszenia szkody do dnia 15.03.2013r. i od kwoty 1.200 zł od 30 dnia po dniu zgłoszenia szkody do dnia 03.09.2013r. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazano, że powód w dniu 16.03.2013r. w K. jako pasażer pojazdu uczestniczył w wypadku komunikacyjnym. W wyniku wypadku doznał urazu głowy, urazu kręgu szyjnego, klatki piersiowej i mostka oraz stłuczenia obu goleni. Leczenie pozwanego trwało do 11.06.2013r. Powód w okresie leczenia nosił kołnierz ortopedyczny, przyjmował silne leki przeciwbólowe, przez 3 miesiące był ograniczony ruchowo. Odniesione urazy

znacznie ograniczyły jego aktywność życiową. Wypadek negatywnie wpłynął również na stan psychiczny powoda. Na skutek przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany ubezpieczyciel co do zasady uznał swoją odpowiedzialność i przyznał powodowi zadośćuczynienie w wysokości łącznej 3.200 zł oraz kwotę 11,33 tytułem odszkodowania. W ocenie powoda wypłacona przez pozwanego kwoty są nieadekwatna do poniesionego przez niego uszczerbku na zdrowiu. W tym stanie rzeczy powództwo jest zasadne.

(k- 3-11- pozew)

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) (...) (...) SA z siedzibą w W. domagał się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż wypłacone powodowi świadczenie tytułem zadośćuczynienia jest adekwatne do doznanej przez niego krzywdy i całkowicie rekompensuje jego cierpienia, uwzględnia krzywdę poszkodowanego, zachowując rozsądne granice, odpowiadające przeciętnym warunkom życia społeczeństwa i sile nabywczej pieniądza. Z kolei wypłacone odszkodowanie w pełni odzwierciedla poniesione przez powoda koszty leczenia bezpośrednio związane ze zdarzeniem z dnia 16.03.2013r. Zdaniem pozwanego, powództwo winno zostać zatem oddalone.

(k-31-36- odpowiedź na pozew)

W toku postępowania powód zmodyfikował swoje żądanie w ten sposób, że w miejsce dotychczas żądanej kwoty tytułem zadośćuczynienia zażądał zasądzenia od pozwanego kwoty 27.300 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 30 dnia po dniu zgłoszenia szkody do dnia zapłaty (k-206-208).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 16 marca 2013r. w K. doszło do wypadku drogowego. Kierujący samochodem osobowym, naruszając zasady ruchu drogowego, wyjeżdżając z drogi podporządkowanej nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu, w wyniku czego uderzył w nieoznakowany samochód osobowy Komendy Powiatowej Policji w K., w którym poszkodowanym został pasażer pojazdu P. R..

(okoliczności bezsporne, a nadto dowód:

k- 58, 82- notatka ze zdarzenia

k- 61, 98- oświadczenie dot. okoliczności wypadku

k- 67- protokół powypadkowy)

Z miejsca wypadku poszkodowany P. R. został przewieziony do Szpitala (...) w K., gdzie przebywał do dnia 17.03.2013r. z rozpoznaniem urazu głowy, urazu kręgu szyjnego z przesunięciem o 1,5 mm, urazu klatki piersiowej i mostka oraz stłuczenia obu goleni (bez złamań). Poszkodowany został wypisany ze szpitala z zaleceniem noszenia kołnierza ortopedycznego i zgłoszenia się do poradni chirurgicznej. Zgodnie z zaleceniem P. R. zgłosił się do poradni, gdzie kontynuował wdrożone leczenie. Na zwolnieniu lekarskim przebywał do 11.06.2013r. W czasie leczenia przez okres 2 miesięcy stale nosił kołnierz ortopedyczny, także w czasie snu. Dwukrotnie przeszedł zleczone zabiegi rehabilitacyjne w okresie od 15.04.2013r. do 26.04.2013r. i od 6.05.2013r. do 17.05.2013r. W okresie rekonwalescencji z uwagi na silne bóle głowy i kręgosłupa szyjnego przyjmował leki przeciwbólowe.

(dowód: k-110- karta informacyjna leczenia szpitalnego

k- 111-112- wyniki badań

k- 74- karty zabiegów rehabilitacyjnych

k- 332v. w zw. z k- 119- zeznania P. R. w charakterze strony

k- 122- zeznania świadka I. R.

k- 121- zeznania świadka E. M.)

W wyniku wypadku P. R. doznał: urazu głowy i urazu skrętnego kręgosłupa C i L-S, powodujący ograniczenie ruchomości kręgosłupa C, wystąpił też u niego zespół korzeniowy czuciowy lędźwiowy lewostronny. Ograniczenie ruchomości kręgosłupa C powoduje 15 % trwałego uszczerbku na zdrowiu, który to uszczerbek biegły specjalista ortopedii i traumatologii narządu ruchu oraz biegła neurolog zmiarkowali do 7,5% trwałego uszczerbku z uwagi na zdiagnozowane samoistne zmiany zwyrodnieniowo dyskopatyczne kręgosłupa C. Zmiany zwyrodnieniowe odcinka szyjnego kręgosłupa potwierdziła również biegła reumatolog. Z kolei zespół korzeniowy czuciowy lędźwiowy lewostronny stanowi 5% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Stąd trwałe uszczerbki na zdrowiu powstały w związku z przedmiotowym wypadkiem w zakresie neurologicznym i ortopedycznym wyniósł 12,5 %.

(dowód: k- 186-187- opinia biegłych W. P. i M. Ż. z dnia

23.09.2014r.

k-276- opinia uzupełniająca z dnia 23.02.2015r.

k- 192-196- opinia biegłej A. S. z dnia 7.11.2014r.

k- 249- opinia uzupełniająca z dnia 26.01.2015r.)

Na skutek wypadku P. R. doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego urazem kręgosłupa szyjnego z przemieszczeniem kręgu C2 powodujący utrzymywanie się dolegliwości kręgosłupa szyjnego i ograniczenie rotacji. Uszczerbek ten wynosi 5%.

(dowód: k- 177-181- opinia biegłego P. K. z 25.09.2014r.)

Na skutek wypadku u poszkodowanego wystąpiły zaburzenia stresowe pourazowe ((...)) oraz lęki związane z prowadzeniem pojazdów. Poszkodowany mimo upływu czasu nadal boi się prowadzenia pojazdu z większą prędkością, odczuwa strach, że ponownie ulegnie wypadkowi. Po wypadku miał koszmary senne, nadal odczuwa zaburzenia snu związane z wydarzeniem z dnia 16.03.2013r., jego pamięć i koncentracja osłabiła się. Zdiagnozowane zaburzenia nerwicowe w nieznacznym stopniu ograniczają codzienne funkcjonowanie poszkodowanego. Długotrwały uszczerbek na zdrowiu psychicznym powstały w związku z wypadkiem z dnia 16.03.2013r. wyniósł 5%.

Łącznie uszczerbek na zdrowiu poszkodowanego wyniósł 22,5%.

(dowód: k- 158-165- opinia biegłego psychiatry J. Ł. z dnia 11.09.2014r.

k- 336- opinia uzupełniająca z dnia 19.08.2015r.

k- 293-294- opinia psychologa A. M. z dnia 25.03.2015r.

k- 330- 331- opinia uzupełniająca z dnia 01.07.2015r.

P. R. (w chwili wypadku lat 39) przed wypadkiem pracował jako policjant w Komendzie Powiatowej Policji w K.. Był aktywny, wspólnie z najstarszym synem systematycznie ćwiczył na siłowni, spędzał też czas z dwojgiem młodszych dzieci. P. R. w wolnym czasie wykonywał wszelkie prace remontowe przy domu, rąbał drzewo do palenia. Po wypadku przez okres zwolnienia (do 11.06.2013r.) P. R. nie wykonywał żadnych prac przy domu, bał się schyłania i przeciążenia kręgosłupa. Każdy ruch szyją sprawiał mu ból, dlatego przyjmował przepisane mu przez lekarza tabletki przeciwbólowe (D.). Nie prowadził samochodu, gdyż obawiał się skręcania szyją. Zaprzestał ćwiczeń na siłowni, odsunął się też od rodziny. Zaburzenia lękowe powodowały, że bał się jazdy samochodem nawet jako pasażer, a noszony przez niego gorset utrudniał mu codzienne funkcjonowanie oraz wypoczynek, gdyż poszkodowany w

kołnierzu również spał. Ograniczenie sprawności poszkodowanego trwało aż do jego powrotu do pracy, po uzyskaniu niezbędnego zaświadczenia lekarskiego o zdolności do pracy. Mimo upływu czasu poszkodowany jednak nadal odczuwa ból kręgosłupa szyjnego i z tego powodu zdarza się, że zażywa leki przeciwbólowe i uspokajające. Nie wrócił do aktywności sportowej na siłowni, nadal boi się ruchów szyją i pochylania głowy w czasie ćwiczeń.

(dowód: k- 332v. w zw. z k- 119- zeznania P. R. w charakterze strony

k- 122- zeznania świadka I. R.

k- 121- zeznania świadka E. M.

k- 332- zeznania świadka P. N.)

W związku z podjętym leczeniem P. R. poniósł koszty w postaci zakupu kołnierza ortopedycznego (25 zł) i leków (21,80 zł i 11,33 zł) w łącznej kwocie 58,13 zł.

(dowód: k- 75v., 113- kopie faktur)

W wyniku zaistniałego wypadku komunikacyjnego pozwany (...) (...) (...) SA z siedzibą w W., jako ubezpieczyciel osoby odpowiedzialnej za spowodowanie wypadku, przyznał P. R. tytułem zadośćuczynienia kwotę 3.200 zł oraz kwotę 11,33 zł tytułem odszkodowania.

(okoliczność bezsporna, a nadto dowód:

k- 48,49,69- decyzje ubezpieczyciela)

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci dokumentów prywatnych złożonych przez strony. Sąd nie znalazł z urzędu podstaw do ich podważania i uznał je za wiarygodne, nie były one też kwestionowane przez strony. Ustalając okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia zawisłej sprawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych- lekarza ortopedy i neurologa, lekarza reumatologii i rehabilitacji, psychologii i psychiatry (k-123), a także dowód z przesłuchania w charakterze strony P. R. (332v. w zw. z k- 119) i świadków E. M. (k-121), I. R. (k- 122) i P. N. (k-332).

Sporządzona przez biegłych specjalistę (...) i biegłą neurolog M. Ż. opinia z dnia 23.09.2014r., uzupełniona opinią z dnia 23.02.2015r., zawiera stwierdzenia poparte rzeczową, logiczną i spójną argumentacją. Biegli wskazali przesłanki swego rozumowania, a podstawę ich wnioskowania stanowią przede wszystkim posiadane przez nich wiadomości specjalne, które w oparciu o badanie powoda i dokumentację medyczną z przebiegu leczenia doprowadziły do konkluzji, iż na skutek obrażeń odniesionych w wypadku komunikacyjnym w dniu 16.03.2013r. powód doznał 12,5% trwałego uszczerbku na zdrowiu, na który składa się: ograniczenie ruchomości kręgosłupa C (7,5%) i zespół korzeniowy czuciowy leńdzwiowy lewostronny (5%). Biegli podkreślili przy tym, że stwierdzone ograniczenie ruchomości kręgosłupa C zmniejsza sprawność fizyczną powoda. Zastosowane leczenie, w tym zabiegi rehabilitacyjne, przyniosło poprawę, jednak nie w stopniu przywracającym stan sprzed wypadku, co odzwierciedla ustalony stopień uszczerbku na zdrowiu powoda. Biegli wyjaśnili również, że zdiagnozowane przez nich zmiany zwyrodnieniowo dyskopatyczne kręgosłupa C, potwierdzone również przez biegłą reumatolog A. S. w opinii z dnia 7.11.2014r., uzupełnionej opinią z dnia 26.01.2015r., jako zmiany występujące samoistnie, pojawiające się z wiekiem, wpłynęły na wysokość ustalonego uszczerbku na zdrowiu, który biegli przyjęli na poziomie 7,5% (a nie 15 %). Zdaniem biegłych bowiem zmiany te mogły występować w stopniu minimalnym już przed wypadkiem, a zatem należało skorygować stwierdzony uszczerbek na zdrowiu.

Sąd ocenił, że również opinie: biegłej psychiatry J. Ł. z dnia 11.09.2014r., uzupełniona opinią z dnia 19.08.2015r. i opinia biegłej psycholog A. M. z dnia 25.03.2015r., uzupełniona opinią z dnia 01.07.2015r., są spójne i konsekwentne, poparte wiadomościami specjalnymi posiadanymi przez biegłą, które w oparciu o dokumentację medyczną i badanie poszkodowanego doprowadziły do konkluzji, iż skutkiem wypadku komunikacyjnego w dniu 16.03.2013r. jest

wystąpienie u powoda zaburzeń stresowych pourazowych oraz lęków związanych z prowadzeniem pojazdów. Jest to rodzaj zaburzeń nerwicowych, które w nieznacznym stopniu ograniczają funkcjonowanie poszkodowanego i stanowią 5% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powoda. Zarówno biegła psychiatra jak i biegła psycholog oceniły, że rokowania na przyszłość są pomyślne i mimo utrzymujących się zaburzeń stresowo pourazowych wpływających na jakość życia psychicznego powoda (zaburzenia snu, lek przed jazdą samochodem), istnieje szansa na zmniejszenie ich nasilenia i całkowitego samoistnego ustąpienia z biegiem czasu.

Sąd ocenił, że również opinia biegłego specjalisty rehabilitacji medycznej P. K. z dnia 25.09.2014r. jest spójna i przekonująca, poparta wiadomościami specjalnymi posiadanymi przez biegłego, które w oparciu o dokumentację medyczną i badanie poszkodowanego doprowadziły do konkluzji, iż odniesiony na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 16.03.2013r. uraz kręgosłupa szyjnego z przemieszczeniem kręgu C2 spowodował 5% uszczerbek na zdrowiu powoda.

W świetle sporządzonych opinii, mając na uwadze zgodność opinii z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłych w zakresie wiadomości specjalnych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków, Sąd uznał, iż ostatecznie i kategoriycznie ustalono obrażenia, jakie na skutek wypadku z dnia 16.03.2013r. odniósł P. R. i ich zakres oraz doznany przez niego stopień uszczerbku na zdrowiu, który łącznie wyniósł 22,5%. Wnioski zawarte w opiniach nie budzą zastrzeżeń Sądu. Nie były też kwestionowane przez powoda. Były natomiast kwestionowane przez stronę pozwaną (k-183, 209, 325, poza opinią biegłego P. K. i A. M.). Biegli W. P., M. Ż., A. S. i J. Ł. w odpowiedzi na zarzuty pozwanego podtrzymali swoje dotychczasowe wnioski w zakresie odniesionych przez powoda obrażeń i doznanego przez niego zakresu uszczerbku na zdrowiu. Wyjaśnili też podstawy swojego wnioskowania. Mając na uwadze powyższe Sąd ocenił, że zarzuty strony pozwanej są jedynie polemiką z rzeczowymi opiniami biegłych, którzy szczegółowo wyjaśnili kryteria wniosków opinii. Zdaniem Sądu twierdzenia i wnioski zawarte w opiniach powołanych biegłych zostały dostatecznie udowodnione i dlatego Sąd całości zaliczył je do materiału dowodowego będącego podstawą ustaleń w niniejszej sprawie.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków I. R. i E. M., które szczegółowo opisały stan zdrowia powoda po wypadku, jego cierpienie po wypadku, proces leczenia i ograniczenia jego aktywności życiowej na skutek wypadku. W ocenie Sądu zeznania w powyższym zakresie były spójne i przekonujące, wzajemnie się uzupełniały, znalazły też potwierdzenie w wiarygodnych zeznaniach powoda P. R. słuchanego w charakterze strony, który szczegółowo opisał następstwa odniesionych urazów i wpływ wypadku na jego codzienne życie. W ocenie Sądu, złożone przez powoda zeznania są przekonujące i znajdują odzwierciedlenie w zgromadzonym w niniejszej sprawie materiale dowodowym. Obrazują sytuację życiową powoda, w jakiej znalazł się na skutek wypadku z dnia 16.03.2013r. i odczuwane przez niego dolegliwości bólowe, cierpienie psychiczne, potęgowane ograniczeniem jego aktywności fizycznej, obniżeniem jego komfortu życia i udziału w życiu rodzinnym, zawodowym i społecznym.

Zeznania świadka P. N. nie wniosły żadnych istotnych okoliczności dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, albowiem świadek nie pamiętał żadnych szczegółów dotyczących leczenia bądź stanu zdrowia powoda.

Mając na uwadze powyższy stan faktyczny stwierdzić należy, iż kwestia sporna między stroną powodową i pozwaną sprowadza się do odmiennej oceny, czy odniesione przez powoda P. R. w następstwie wypadku komunikacyjnego obrażenia spowodowały u niego uszczerbek na zdrowiu uzasadniający roszczenie w dochodzonej pozwym wysokości, a w konsekwencji czy jest on uprawniony do żądania spełnienia świadczenia przez pozwanego ubezpieczyciela.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Pomiędzy stronami bezsporny był fakt odpowiedzialności pozwanego (...) (...) (...) SA z siedzibą w W. za szkodę będącą skutkiem wypadku z dnia 16.03.2013r., któremu uległ powód P. R., z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów, którego kierowcą był sprawcą szkody.

Odpowiedzialność ta wynika z art. 9 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) z dnia 22 maja 2003r. (Dz.U.124, poz.1152 ze zmianami). Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Z przepisów dalszej części wskazanej ustawy wynika, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem pojazdów szkodę, której następstwem jest m.in. uszkodzenie ciała i rozstrój zdrowia (art. 34 ust. 1 ustawy).

W myśl przepisu art. 822 §1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający lub ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 §4 kc).

Powyzsza regulacja wskazuje, iż wyrządzenie szkody skutkuje powstaniem więzi materialnoprawnej między poszkodowanym a ubezpieczycielem posiadacza pojazdu. Powstanie szkody powoduje zarówno po stronie ubezpieczyciela jak i ubezpieczającego odpowiedzialność o charakterze akcesoryjnym, gdzie ubezpieczyciel i posiadacz pojazdu nie odpowiadają wprawdzie solidarnie, ale zapłata przez jednego z nich zwalnia pozostałego. Stąd jest to tzw. odpowiedzialność in solidum, która istnieje od chwili ustalenia obowiązku naprawienia szkody osobie poszkodowanej.

Zakres odpowiedzialności ubezpieczającego jest przy tym tożsamy z zakresem odpowiedzialności ubezpieczonego i znajdują wobec niego zastosowanie przepisy prawa cywilnego dotyczące odpowiedzialności posiadacza pojazdu i wymagalności roszczeń wobec niego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3.05.1972r. I CR 57/72).

W myśl przepisu art. 436 §1 kc w zw. z art. 435 kc samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch środka komunikacji. Przepis ten reguluje więc odpowiedzialność posiadacza pojazdu na zasadzie ryzyka, przy czym odpowiedzialność na podstawie powołanego przepisu może być wyłączona, tylko jeśli szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej, wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą posiadacz pojazdu nie ponosi odpowiedzialności. Tylko te przyczyny wymienione powyżej stanowią podstawę zwolnienia z odpowiedzialności.

W zawieszłej sprawie nie zachodzi żadna z przyczyn wyłączających odpowiedzialność posiadacza pojazdu. Skoro więc ponosi on odpowiedzialność za powstałą szkodę na podstawie art. 436 §1 kc w zw. z art. 435 kc, to ponosi ją również i ubezpieczyciel. Wskazać należy, że pozwany będący ubezpieczycielem sprawcy szkody, już na etapie postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność wypłacając symboliczne zadośćuczynienie w kwocie 1000zł.

Zakres tej odpowiedzialności regulują dalsze przepisy, tj. art. 444 kc przewidujący, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty oraz art. 445 kc normujący zadośćuczynienie, czyli możliwość przyznania poszkodowanemu, w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Stwierdzić należy, iż zadośćuczynienie ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień. Obejmuje jednocześnie wszelkie cierpienia, zarówno fizyczne jak i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które wystąpią w przyszłości. Ma ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą doznaną przez poszkodowanego krzywdę, przyznawaną jednorazowo.

Jednocześnie trzeba zaakcentować, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość majątkową, choć nie może ona być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, czyli winna być

utrzymana w rozsądnych granicach (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26.02.1962r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107).

Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno uwzględniać także okoliczności mające wpływ na wymiar krzywdy, a więc takie czynniki, jak stopień cierpienia fizycznych i psychicznych, ich intensywność i długotrwałość, nieodwracalny charakter następstw nieszczęśliwego wypadku, wiek poszkodowanego, stopień winy ponoszącego odpowiedzialność, przyczynienie się poszkodowanego. Treść art. 445 kc pozostawia przy tym swobodę Sądowi orzekającemu. Przyznanie poszkodowanemu zadośćuczynienia zależy bowiem od uznania Sądu, który bierze pod uwagę całokształt okoliczności sprawy.

Zdaniem Sądu, przyznane w toku postępowania likwidacyjnego zadośćuczynienie za krzywdę, w kwocie 3.200 zł, było nieadekwatne do rozmiarów doznanej przez powoda krzywdy, w tym zwłaszcza stopnia i czasu trwania cierpienia fizycznych i psychicznych oraz trwałości skutków czynu niedozwolonego. Kwota ta - w ocenie Sądu - deprecjonowała podstawowe poczucie sprawiedliwości. Powód ma obecnie 41 lat, od czasu wypadku zmaga się z psychicznymi i fizycznymi konsekwencjami wypadku, jakoś jego życia uległa pogorszeniu. Wcześniej była aktywny fizycznie i życiowo. Obecnie powód nadal odczuwa ból w kręgosłupie szyjnym, cierpi też na zaburzenia lękowe związane z samodzielnym prowadzeniem pojazdów. Tym samym Sąd podzielił pogląd powoda, że wypadek na kilka miesięcy pozbawił go istotnej w jego wieku sprawności fizycznej.

Podkreślić należy, że w zawisłej sprawie powód P. R. na skutek wypadku drogowego z dnia 13.03.2013r. doznał ograniczenia ruchomości kręgosłupa C (7,5% trwałego uszczerbku na zdrowiu) i wystąpił u niego zespół korzeniowy czuciowy lędźwiowy lewostronny (5% trwałego uszczerbku). Doznał też urazu kręgosłupa szyjnego z przemieszczeniem kręgu C2 (5% uszczerbku). Następstwem wypadku są też zaburzenia stresowe pourazowe (...), które stanowią 5% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym powoda. Łącznie zatem uszczerbek na zdrowiu poszkodowanego wyniósł 22,5%. Odniesione na skutek wypadku urazy spowodowały, że powód był zmuszony poddać się leczeniu i przez 2 miesiące nosił stabilizujący kołnierz ortopedyczny, zażywając jednocześnie silne leki przeciwbólowe. Odniesiony uraz wpłynął na jakość życia powoda i znacznie ograniczył jego sprawność fizyczną i aktywność życiową. Powód dwukrotnie odbył zabiegi rehabilitacyjne (łącznie 4 tygodnie zabiegów). Mimo to nadal odczuwa ból w kręgosłupie szyjnym i jego ograniczenie ruchowe. Mając na uwadze powyższe okoliczności, w tym rozmiar i rodzaj obrażeń jakich doznał powód, stopień jego cierpienia, wiek powoda (39 lat w chwili wypadku), Sąd ocenił, że powodowi należy się stosowna rekompensata pieniężna. Sąd mierząc wysokość zadośćuczynienia w niniejszej sprawie uznał, że za każdy procent uszczerbku na zdrowiu powód winien otrzymać stosowną rekompensatę pieniężną. Mając na uwadze, iż wysokość tej rekompensaty winna przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość majątkową, w ocenie Sądu miarodajnym wyznacznikiem tej wartości będzie kwota zbliżona do najniższego miesięcznego wynagrodzenia za pracę tj. 1.750 zł za każdy procent uszczerbku, tj. łącznie 39.375 zł. Nadto zdaniem Sądu, zadośćuczynienie przyznane powodowi winno również obejmować stosowną rekompensatę za dolegliwości związane z jego powrotem do zdrowia i przywróceniem sprawności. Powód bowiem z powodu odniesionych obrażeń przez 2 miesiące nosił kołnierz ortopedyczny, co zrekompensuje mu kwota po 1000 zł za każdy miesiąc tej dolegliwości (łącznie 2.000 zł) oraz przeszedł zabiegi rehabilitacyjne (2 bloki po 2 tygodnie), co zrekompensuje mu kwota po 500 zł za każdy blok rehabilitacyjny (łącznie 1.000 zł). Łącznie więc wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia wynosi 42.375 zł. W ocenie Sądu kwota ta jest utrzymana w rozsądnych granicach i nie razi niewspółmiernością, pozwala w znacznym stopniu zatrzeć poczucie krzywdy i odczuwanie dolegliwości powstałych w związku z wyrządzoną szkodą. Wskazać przy tym należy, że pozwany wypłacił już powodowi tytułem zadośćuczynienia kwotę 3.200 zł, a zatem powinien wypłacić jeszcze kwotę 39.175 zł. Przy czym powód domagał się zasądzenia kwoty 27.300 zł.

W niniejszej sprawie strona powodowa domagała się również zasądzenia na jej rzecz kwoty 46,80 zł tytułem odszkodowania w związku z poniesionymi kosztami zakupu kołnierza ortopedycznego (25 zł) i leków (21,60 zł i 11,33 zł). W okolicznościach niniejszej sprawy przedmiotowe żądanie - zdaniem Sądu - jest uzasadnione w całości. Koszty zakupu leków i kołnierza ortopedycznego były w pełni konieczne i niezbędne dla procesu leczenia. Pozwany wypłacił już powodowi tytułem odszkodowania kwotę 11,33 zł, a zatem winien jeszcze wypłacić powodowi kwotę 46,80 zł.

Wobec powyższych stwierdzeń, a także mając na uwadze, iż obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc), Sąd ocenił, iż roszczenie powoda o zadośćuczynienie za krzywdę i cierpienia związane ze skutkami wypadku z dnia 16.03.2013r. jest uzasadnione. Nadto zasadne jest również roszczenie powoda o zapłatę odszkodowania w związku z poniesionymi przez niego kosztami leczenia.

Mając na uwadze powyższe, na mocy art. 822 kc w zw. z art. 444 §1 kc i art. 445 §1 kc Sąd orzekł, jak w punkcie I sentencji wyroku, zasądzać od pozwanego na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia kwotę 27.300 zł, zaś w punkcie III sentencji zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem odszkodowania kwotę 46,80 zł.

W związku z tym, że pozwany pozostawał w zwłoce ze spełnieniem świadczenia (art.476 k.c.), co wiąże się z powstaniem zobowiązania do uiszczenia odsetek ustawowych (art.481 k.c.), powódka domagała się również ich zasądzenia. W zawisłej sprawie orzekając w przedmiocie odsetek, Sąd miał na uwadze, iż jeżeli dłużnik nie spełnia świadczenia lub spełnia je jedynie częściowo i dochodzi do procesu, dla prawidłowego określenia daty początkowej płatności odsetek konieczne jest ustalenie, w jakiej wysokości zasadne było roszczenie w dacie jego zgłoszenia, która to data jest najczęściej datą wymagalności roszczenia co do poszczególnych kwot, w rozumieniu zasad art. 481 § 1 k.c. Powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych liczonych od 30 dnia po dniu zgłoszenia szkody do dnia zapłaty. Zgłoszenie szkody ubezpieczycielowi nastąpiło w dniu 26.03.2013r.. (k-105). Mając więc na uwadze, że roszczenie o zadośćuczynienie i odszkodowanie było uzasadnione w dacie jego zgłoszenia ubezpieczycielowi, Sąd zasądził ustawowe odsetki od wskazanych kwot, zgodnie z żądaniem powoda, od dnia 26.04.2013r. do dnia zapłaty.

Powód domagał się również zasądzenia od pozwanej odsetek ustawowych od dotychczas wypłaconej części kwoty, tj. od kwoty 2.000 zł od 30 dnia po dniu zgłoszenia szkody do dnia 15.03.2013r. i od kwoty 1.200 zł od 30 dnia po dniu zgłoszenia szkody do dnia 03.09.2013r. Mając się na uwadze wynik niniejszego procesu i zasadność roszczenia powoda, Sąd w punkcie II sentencji wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe od kwoty 2.000 zł od dnia 26.04.2013r. do dnia 13.05.2013r. i od kwoty 1.200 zł od dnia 26.04.2013r. do dnia 03.09.2013r. Okres naliczenia odsetek od przyznanych kwot odzwierciedla zwłokę pozwanego ubezpieczyciela w wypłacie zadośćuczynienia, która nastąpiła po upływie terminu wskazanego w przepisie art. 817 §1 kpc.

Jednocześnie przepis art. 108 §1 kpc nakazuje Sądowi rozstrzygać o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

Zgodnie z treścią art. 98 kc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu zalicza się m.in. poniesione przez stronę koszty sądowe i jeśli strona była reprezentowana przez fachowego pełnomocnika-jego wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w przepisach odrębnych.

W niniejszej sprawie powód uiszczył opłatę sądową w wysokości 300 zł. W pozostałym zakresie, tj. w zakresie kwoty 568 zł, był zwolniony od jej ponoszenia. Był też reprezentowany przez fachowego pełnomocnika - radcę prawnego, dla którego stawka minimalnego wynagrodzenia w myśl §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, przy wartości przedmiotu sporu powyżej 10.000 zł do 50.000 zł, wynosi 2.400 zł. Mając więc na uwadze, że pozwany przegrał proces, Sąd na mocy art. 108 §1 kpc w zw. z art. 98 kpc orzekł, jak w punkcie IV wyroku zasądzać od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W myśl przepisu art. 83 ust.2 w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28.07.2005r. w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie Sąd orzeka również o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, których strona nie miała obowiązku uiszczyć, obciążając nimi przeciwnika. Na potrzeby niniejszej sprawy Sąd zlecił biegłemu sądowemu sporządzenie opinii. Koszt wynagrodzenia dla biegłych wyniósł łącznie 3.911,04 zł, która to

kwota została w całości wypłacona ze środków Skarbu Państwa. Wobec powyższego, mając na uwadze wynik procesu, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Kościerzynie kwotę 3.911,04 zł tytułem zwrotu kosztów wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa i kwotę 568 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej, jak w punkcie V sentencji.

SSR Ewa Bork- Aponowicz

ZARZĄDZENIE

1. odnot. w rep. C i kontrolce uzasadnień
2. odpis doręczyć zgodnie z wnioskiem
3. z wpływem lub za 14 dni

K.,